

[Socialministeren.]

alle Hovedtræk den samme og har den samme Tendens overalt i alle kapitalistisk producerende Lande, og det er den ganske uanset Konkurrencevilkaarene i det enkelte Land i det enkelte Øjeblik og ganske uanset Fagorganisationernes Magt i de forskellige Lande. Denne Magt er yderst forskellig i de forskellige kapitalistiske Stater, men Billedet af Udviklingen i det store og hele og af Arbejdsløshedsforholdene er det samme.

Hvad specielt angaar Sammenstillingen her, som den ærede Ordfører Hr. C. J. F. Sven var saa utilfreds med, mellem Arbejdsgiverbidragene til Arbejdsløshedsforsikringen, er det fuldkommen berettiget at nævne ikke særlig Czekoslovakiet, som det ærede Medlem havde Lyst til at fremdrage, for det havde ikke saa stor Betydning, men at nævne Forholdene i England og Tyskland, hvor man anser det for rimeligt og har anset det for rimeligt under ikke-socialdemokratiske Regeringer, ikke en Gang under radikale Regeringer, at fastsætte et Arbejdsgiverbidrag til en Tvangsordning af Arbejdsløshedsforsikringen, der ligger 7 Gange saa højt som det, der er foreslaaet ved herværende Lovforslag.

Naar det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven heroverfor gjorde gældende, at Forholdene laa jo saa forskelligt paa mange andre Omraader, tror jeg dog ikke, det ærede Medlem vil hævde, at man i de krigshærgede Lande er mindre plaget af Skattetrykket, end vi er her i Kongeriget Danmark. Altsaa, jeg hævder, at denne Sammenstilling er fuldt berettiget paa det snævre Omraade, hvor den skete.

Den ærede Ordfører Hr. Krag fremhævede, naar man vilde forsøge Understøttelsesmomentet, som han sagde, i Forhold til Forsikringsmomentet indenfor den gældende Arbejdsløshedslovgivning, altsaa for at udbygge denne i det hele, saa den sikrere og bedre kunde staa imod de vanskelige Tider, det urimelige i, at man forhøjede Statstilskuddet med kun 30 pCt. for de daarligst stillede Fag, men med meget større Procentbeløb for de bedst stillede Fag. Det er ikke 30 pCt. at forhøje fra 70 til 100, men for øvrigt er der noget rigtigt i Betragtningen. Naar den ser saa grel ud, som det ærede Medlem formaaede at fremstille den, kommer det af, at Tilskudsprocenterne er saa forskellige, som de er. Jeg indrømmer imidlertid, at det er muligt, at der ydes for store Tilskud i Forhold til, hvad vi har Raad til, til de allerbedst stillede Fag, og jeg er meget

villig til at forhandle denne Skala nærmere. Det, jeg lægger størst Vægt paa, er, at de store Tilskud bevares til de Fag, som har den mindste Aarsfortjeneste.

Der har fra begge de ærede Taleres Side været gjort store Anstrengelser for at fremstille mig som taktløs i mine Udtalelser ydørende Embedsmændenes Ansvar med Hensyn til denne Lovgivning; det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven var dog saa venlig at tilføje, at jeg ellers ikke plejede at være bange for Ansvaret. Det er jeg heller ikke i dette Tilfælde, jeg bærer det fulde Ansvar for det Lovforslag, der er fremsat. Det, jeg talte om, var ogsaa noget ganske andet end Ansvaret for Lovforslaget; jeg sagde følgende: Naar man i dette Lovforslag ser en ganske bevidst Tendens i Retning af at følge et Fagforeningsdiktat, kan dette umuligt være rigtigt, thi adskillige af de Forslag, der er stillet overfor mig paa Foranledning af en Anmodning fra min Side om at gennemse Lovforslaget med Henblik paa Ønskeligheden af tekniske Ændringer, er stillet overfor mig af Embedsmænd, om hvem jeg ikke i mindste Maade kan formode, at de er tilbøjelige til at modtage et Fagforeningsdiktat. Den endelige Behandling af Lovforslaget er selvfølgelig min. Paa visse Punkter har jeg ændret disse Forslag, paa andre har jeg fulgt dem; en Redegørelse heraf vilde det være ganske urimeligt at give, for Embedsmændene har for saa vidt ikke noget Ansvar, det har jeg; derfor agter jeg heller ikke at skubbe dem frem, men jeg agtede at forklare paa det enkelte Punkt, hvor urimelig den Paastand var, at man fra første Færd ved Revision af denne Arbejdsløshedslovgivning havde tilsigtet at behage Fagforeningerne eller havde noget som helst andet Formaal end at finde de Ændringer, der teknisk og sagligt ansaas for forsvarlige.

Med Hensyn til § 2 har jeg allerede udtalt mig. Jeg er selvfølgelig selv interesseret i, at Arbejdsanvisningskontorerne faar en saa neutral Ledelse som muligt, og er der Tvivl om, at denne Ledelse er neutral gennem den Formulering, § 2 har faaet, er jeg villig til at forhandle.

Det ærede Medlem Hr. Krag var, første Gang han havde Ordet, i godt Humør over den Fejl, han havde fundet i Bemærkningerne, Udtrykket „daarlig Risiko“, i anden Omgang hensatte den ham i en fuldkommen Henrykkelsestilstand. Det forekommer mig, at det Spørgsmaal er saa minimalt, at jeg ikke finder nogen større Grund